

Evlatlarımız Onurumuz TAYAD Gücümüzdür

**Tutsaklar
Onurumuz
TAYAD
Gücümüzdür**

Tutuklu Aileleri Bülteni:

Sahibi ve Yazışları Müdürü: Hülya Şimşek

Adres: M. Hayrettin Mahallesi
Doğramacı Sokak
No: 5 Beyazıt/İstanbul

Baskı: Berdan Matbaası

Evet ben bir devrimci anasıyım. “Devrimcilik nedir?” önceleri pek bilmezdim. Bir gece ansızın geldiler ve götürdüler oğlumu. O zamana kadar oğlum bana “eşitlik ana” derdi. “Bütün insanlar aynı yaşayacak. Zengini-fakiri kalmayacak bu dünyada.” Pek anlamasam da kafa sallayıp geçerdim. Bazen öfkelenirdim ona. Geç geldiğinde kalbim küt küt çarpar, bir lokma ekme geçmezdi boğazımdan. Çünkü bilirdim ki oğlumun düşmanları var. Bilirdim, hissedirdim. Ya bir gün başına bir iş gelirse korkusuyla yaşamaya çalışırdım. Ve korktuğum başıma geldi. Bir gece yarısı ansızın geldiler. Götürdüler oğlumu. Ana yüreği bu. Durur mu? Dayanır mı? Öylece çıkıp evden peşine düştüm. O gündür bugündür de peşindeyim oğlumun.

Dediler ki bana; “Oğlun terörist”

Terörist ne demektir, kimdir terörist, ne iş yapar?

Düşündüm. Dürüst, namuslu, saygılı, insanları seven, senden benden daha çok seven benim oğlum mu terörist? Yoksa günler-geceler boyunca oğlumu o karanlık, aklımızın erip de söyleyemediği yerlere kapatıp ona işkence yapanlar mı?

Dediler ki bana; “Oğlunun ne işi var örgütle mörgütle, bak, ne güzel okuyormuş. Yazık değil mi?”

Doğru dedim kendi kendime. Oğlum okuyordu ama

her koyun kendi bacağından asılır demiyordu. O, herkesin hayatı kurtulsun istedi. Epey yoksul bir komşumuz vardı. Hep onu örnek gösterirdi bana. “Bak” derdi, “onların çoğu kez odun alıp da ısınacak kadar parası bile yok. Onların da hakkı değil mi ısınmak?..” Doğrusu ya ben de üzülürdüm. Ve sesimi çıkarmazdım. “Haklı” derdim kendi kendime. Derdim de yine de istemezdim bu işlerle uğraşmasını.

Alemin derdi derdim, bizim oğlanla mı çözülecek sanki.

Biz böyle düşünsek de, o böyle düşünmedi.

Sonra... Elleri tutmaz, yürüyemez halde hapishaneye götürdüler onu. O zamandan beri de oğlum hapiste.

**HEPİMİZ BÖYLE TANIŞMADIK MI
HAPİSHANELERLE?**

HEPİMİZ BÖYLE DÜŞMEDİK Mİ YOLLARA?

Zulüm vardı; baskı, dayak, cop vardı bu yollarda. Evlatlarımızı bizden koparmak isteyenlere inat birleştik. Oğullarımıza-kızlarımıza daha sıkı sarıldık. Onlar vurdukça biz haykırdık; “Evlatlarımız Onurumuzdur”.

Yerlerde sürüklendik, bedenlerimizi panzerlere barikat yaptık. En ufak bir seste, bir haberde hapishane önlerinde günler geceler boyu bekledik. Kovdular gitmedik. Evlatlarımızı yalnız bırakmadık.

Yetmedi... Hakaretlere uğradık. Bir zamanlar çocuklarımızı kapılarında beklediğimiz işkencehanelere götürdüler bizi. “Yaşlısın” demediler. “Anasın-babası” demediler. Bizlere de işkence yaptılar. Belki azdık önceleri. Ama birken beş olduk. Beşken onlara, yüzlere ulaştık hapishane önlerinde. ‘80’li yılların en karanlık dönemlerini çocuklarımızla birlikte yaşadık. Kimseler yoktu başka. Sokaklarda, meydanlarda bir tek biz vardık. İşte bu koşullarda TAYAD’ı yarattık. TAYAD GELENEĞİMİZLE EVLATLARIMIZA

SAHİP ÇIKIYORUZ.

TAYAD; Tutuklu Aileleri Yardımlaşma Derneği...

Bizim dayanışmamız, bizim gücümüz oldu. En zor koşullarda hep birbirimize yaslandık. İstanbul'da, Ankara'da, Bursa'da, Eskişehir'de, İzmir'de, Malatya'da, Elazığ'da, Diyarbakır'da, Aydın'da... öfkemiz bir, acımız birdi. Ne çok hapishane varmış memlekette, öğrendik. Okuldan çok hapishane olduğunu, her yıl yenilerinin açıldığını yaşayarak gördük.

Acıları, açlığı, zulmü yaşadık.

Hapishanelerde açlığa yattığında evlatlarımız, bizler de onlarla birlikte aç kaldık. Bizler de onlarla birlikte bantlar taktık alınlarımıza. Biliyorduk ki haklıydı onlar. İnandık. Sahip çıktık, savunduk haklılıklarını. Hiçbir güç onları sahiplenmemizi engelleyemedi. İşte bu yüzden hazmedemediler bizi. Nereye gitsek, orada karşımıza çıktılar. Yıldırma; korku salıp yüreklerimize, birliğimizi, dayanışmamızı kırmak istediler. Başaramadılar tabii. Artık öyle kolay değildi bu. Onlar da anlamış olmalılar ki bunu, bir gün hırsız gibi demek binamıza girip yaktılar. Böylece korkarlar diye düştündüler ama bu bizi birbirimize daha fazla kenetledi. Yetmedi; kilit vurdular kapılarımıza. Hiçbiri çare olmadı. Biz yine hapishane önlerinde bir arada, evlatlarımızla birlikteydik. Biz yine sokaklarda, meydanlarda onların sesleri olmaya devam ettik. Bildiklerimiz; gördüklerimiz ve yaşadıklarımızla daha da çoğaldı. Zamanla mücadelemizin aynı zamanda bir demokrasi mücadelesi olduğunu kavradık.

Susmadık... Devam ettik yolumuza. TAYAD'ı kapattılar. ÖZGÜR-DER'i kurduk. ÖZGÜR-DER'i kapattılar. TÜM ÖZGÜR-DER oldu adımız. Sonra TİYAD olduk. Dernek isimlerimiz değişti belki. Değişmeyen tek şey yüreklerimizdeki bağlılık ve inanç oldu. Günü geldi kırmızı

karanfilli, beyaz eşarplı analar, kasketli babalar olduk kor-tejlerin en önünde. Günü geldi, "Evlatlarımızı Öldürtmeyeceğiz" pankartlarımız ve sloganlarımızla alanlarda yerimizi aldık.

Yılmadık...

"Bağımsız bir ülke için" dedik.

"Devrimci tutsaklar bu ülkenin gerçek sahipleridir" dedik. Bizler de evlatlarımız gibi; "Baskı son bulsun." dedik.

"Açlık, sefalet ve yoksulluk son bulsun" istedik. Tutsak ailesiydik kimimiz. Kimimiz evlatlarımızın yaşayıp yaşamadığını dahi bilmiyorduk. Bir mezarları bile yoktu çocuklarımızın. Onlara kayıp deniyordu. Yüreğimizin parçası, canımızın canı nasıl kayıp olur? Bu nasıl bir düşmanlıktır ki bir mezarı bile çok görüyorlar bize.

Kimimizin evlatları katledilmişti. Sokakta, okulda, evde kurşunlardan delik deşik olmuş bedenlerine sarıldık.

Acımız aynıydı. Bize bu acıyı yaşatanlar da ortadaydı işte. Direndik daha da büyüttük dayanışmamızı. Yürüdük zulmün üstüne üstüne. Çoğu kez yaptıklarımıza şaşarak ama sessiz kalmaktansa hep ileri atıldık.

Zulüm daha da pervasızlaştı. 21 Eylül 1995'te Buca'da üç evladımız demir çubuk ve kalaslarla dövülerek katledildi. Bir yıl geçmeden, 4 Ocak 1996'da Ümraniye'de bu kez dört evladımız katledildi. Ve '96'da düğüne gider gibi kızıl bantları takıp alınlarına ölüme yattılar. Gün gün, hücre hücre eridi bedenleri. '96 Mayıs'ından Ağustos'una kadar 69 gün süren ölüm orucu yürüttüler.

Gözyaşlarımızı içimize akıtıp onlarla birlikte biz de direndik. O günden bugüne saldırıları hiç durmadı. Bugün ülkemizde sorun yaşatılmayan tek bir hapishane yok. Artık birer-ikişer değil, onar onar katlediyorlar. 26 Eylül 1999 tarihinde Ulucanlar'da olduğu gibi... "Ya öleceksiniz ya aman

dileyeceksiniz” diyorlar...

“Aman dilemektense ölürüz” cevabını verecek kadar yiğit ve cesur evlatlarımız.

Direniyorlar.

Biz de onlar gibi, onlarla birlikte devam ediyoruz yolumuza.

Hepimiz hiç aklımıza gelmese de hapishenelerle tanıştık ve tutsaklara sahip çıkmayı öğrendik.

Hepimiz böyle düştük yollara.

HAPİSHANELERDE SALDIRILAR “HOŞGELDİN DAYAĞI”YLA BAŞLAR

Belki çoğumuz içten içe sevindik. Beterin beteri vardı ne de olsa. Ya katledilseydi diye düşündük. Teselli etmeye çalıştık kendimizi. Hiç olmazsa gözümüzün görebileceğine, tel örgüler, parmaklıklar ardından da olsa “yavrum” diyebileceğimize inandık. Bir yandan da hapishanelerin nasıl yerler olduğunu bilmediğimiz için korkmaya başladık.

Şubede yapılan işkenceler son bulmuş muydu? Biraz olsun toparlayabilmiş miydi kendisini?

... Toparlamak şöyle dursun daha da beter etmişlerdi oğlumu. Birçok demir kapıdan geçirdiler beni. Ellerinde silahları, üstenci bakışlarıyla subaylar-askerler getirdiğim her şeyi didik didik ettiler. Sonra beni baştan aşağıya aradılar. Bir yandan da söyleniyorlardı; “Hepsi aynı bunların, ne bu kadar çok şey taşıyıp duruyorsun teröristlere?”

Duymazlıktan, görmezlikten geldim. Kulaklarımı, gözlerimi, beynimi, her şeyimi kapattım onlara. Bütün bunları yaşamış olabilmeyi kabullenmek istemedim. Hem her şey bitecekti birazdan. Evladımı görecektim ve rahatlayacaktım. En son kapıdan geçirdiklerinde ziyaret kabinlerindeydim.

Kalabalıktı. Herkes benim gibi uzaklardan mı gelmişti acaba? Hızla kabinin birine girdim. Oğlumla görüşmek istedimi söyledim. Bir sürü genç vardı kabinlerin diğer tarafında. "Ne kadar da gençler. Ne kadar da çok. Hepsi oğlum gibi mi" sorularıyla geldi gitti düşüncelerim. Ama gülüyordu hepsi. Sanki onlar değil ben yatıyordum hapiste. Şaşırdım. Etrafıma bakınmaya başladım. Yaşlıca bir amca el sallıyordu karşı tarafa. "Oğlun mu" dedim. Oğluymuş. Üç seneden beri gelip gidiyormuş buralara. "Sen de alışırsın. Üzülme. Hepsi pınl pınlıdır onların."

- Seni ilk defa görüyorum. Çocuğun mu var içerde?

- Oğlumı yeni tutukladılar. İlk gün oldu daha.

- Bugünlerde iyice arttırdılar saldırılarını. Her zaman dövüyorlarmış bizimkileri. Mahkemeye gelip giderken, hastaneye gelip giderken saldırıyorlarmış. Bir de hoşgeldin ve güle güle dayakları da var bunların.

Hoşgeldin dayacı da ne demekti? Neden dayakla hoşgeldin diyorlardı? Anlam veremedim. Sustum ve pürdikkat kabinlere bakmaya başladım. Heyecanlıydım. Şimdi oğlum gelecek, böyle de olsa görüşecektim onunla. Karşı taraftan birinin el etmesini beklemeye başladım. "Hoşgeldin dayacı"na takılmıştı aklım.

- Benim oğlanı da dövmüşler midir acaba?

- Senin benim diye ayırmıyorlar ki. Devrimci bunlar. Zaten devrimci oldukları için dövüyorlar ya çocuklarımızı.

- Yani hiçbir şey yokken, durup dururken öyle mi?

- Değil değil... ayakkabılarını, pantolonlarını çıkarttınp bakmak istiyorlarmış. Bizimkiler de karşı çıkıyormuş tabi.

- Ayakkabılarla pantolonlara mı? Bu yüzden mi saldırıyorlarmış?

- Bunlar bahane kızım. Bir insan ayakkabısında ne taşıyabilir ki? Hem düşünsene şubeden geliyorlar buraya. Po-

lislerin çocuklarımıza yapmadıkları kalmıyor. Bunu bilmiyorlar mı sanki. Biliyorlar bilmesine de çocuklarımızı bezdirmek istiyorlar. Onlar da dayak yiyorlar ama çıkarmıyorlar ayakkabılarını. Benim oğlan anlatıyordu. Geçenlerde kalabalıkça bir grup tutuklanmış. Sen tanımazsın. Ayakkabı diye tutturup saldırmışlar hepsine. Üstüne üstlük "Onların yanına gitmeyin" diye de baskı yapıyorlarmış. Sadece burası değil bütün hapishaneler böyle kızım.

Demek ki bunun adı "hoşgeldin dayağı" oluyordu. "Güle güle"yi de öğrendim sonraları...

Öğrendim ki hapishaneler çocuklarımızın eziyet gördüğü, baskı gördüğü yerlermiş. Önceden böyle miydi acaba? Mutlaka böyledir ama biz duymamışızdır diye düşündüm. "Ateş düştüğü yeri yakar" derler. Galiba ben de böyle böyle devrimcileri tanımaya, sevmeye başladım. Sonra "keşke" dedim. "Hepinizi daha önceden görüp tanısaydım. Sizler dünyanın en iyi, en namuslu insanlarısınız."

- 25 Mart 1999 tarihinde hapishaneye getirilen Yekta Acar ve Gül Genç isim tutsaklara girişte askerler "ayakkabınızı çıkartacaksınız" diyerek zor kullandılar.

- 15 Nisan 1999 tarihinde tahliye olan Yoldaş Yıldız çıkışta askerın saldırısına uğramış ve yaralanmıştır.

- 4 Haziran 1999 tarihinde tahliye olan Levent Akkaya ve Dilek Yazçıçeğı isimli tutsaklar askerlerin saldırısı sonucu yaralanmıştır.

- 8 Temmuz 1999 tarihinde hapishaneden duruşması için Ankara DGM'ye götürülen Hasan Koçoğlu ve Timur Sarı isimli iki tutsağı askerler saldırmış, Hasan Koçoğlu kaburgalarından yaralanmıştır.

**SADECE KURŞUNLARLA
KATLETMİYOR,
YAVAŞ YAVAŞ
ÖLÜME TERKEDİYORLAR
EVLATLARIMIZI**

Sonraları defalarca geçtim o kapılardan. Hiç yalnız bırakmadım oğlumu, evlatlarımızı. Benim gibi pekçok tutsak ailesiyle de tanıştım. İçlerinde bana devletin ne olduğunu, ne yapmak istediğini anlatan aileler de vardı. Onlar yaşayarak tanımışlardı. Zaman zaman ben de onlarla hapisane önlerinde basın açıklamaları yaptım. Onlarla birlikte sahip çıkmaya çalıştım çocuklarımıza.

Bir tane anamız vardı. Aslında benden fazla değildi yaşı. Ama herkes ona ana diyordu. Çok seviyordu devrimcileri. Ben de hemen her şeyde onu bulur, ona danışır, onunla dertleşirdim. Ne öyle alelade bir komşuluk ilişkisiydi ne akrabalık. Bizim aramızda çok sıcak, çok derin bağlar vardı. Bize bu kadarı reva görmek isteyenlere inat güçsüz olmaya çalışıyorduk. Birbirimize sarılıyorduk. Biliyorduk ki bize bizden başka dost yoktu.

Onun da kızı vardı içeride. '96 yılına kadar ciddi bir sağlık sorunu yokmuş kızının. Tutsaklar '96 yılında Ölüm

Orucu'na girmişler. Ben de hatırlıyordum o yılı. Tutsakların Ölüm Orucu'nda olduklarını TV'lerden görüyordum. Ve sokaklardaki anaların haykırımlarını duyuyordum. "Evlatlarımızı Öldürmeyeceğiz" diyorlardı. Ellerinde pankartları, beyaz başörtüleriyle çocuklarının yanındaydılar. Yerlerde sürüklenişlerini, buna rağmen vazgeçmeden her gün ısrarla yürümelerini seyretmiştim. Çok kızılıyordu polislere. "Hayvanlar nasıl el kaldırılıyorsunuz onlara" diyor, söyleniyordum kendi kendime. "Ama elimden başka bir şey gelir mi, bir şey yapabilir miyim" diye de düşünmemiştim. Yapabilirmişim. Sonradan anladım. İşte bizim bu anamız, ta o zamanları görüp yaşamış birisi. Kızı için, "Onların hepsi benim evlatlarım" dediği çocuklarımız için o da çok koşturmuş.

Şimdi hemen hemen hepsinde olduğu gibi kızında da birden fazla hastalık kalmış. Yürüyemiyor kızı. Denge sorunu var. Gözleri hala iyi seçemiyor. Hala hafızasını tam kulanamıyor. Bir saat önce söylediğini bir saat sonra unutuveriyor. Ama doğru-düzgün tedavi de olamıyorlar. Yaptırmıyormuş devlet.

- Gözümün önünde günden güne kötüleşiyor evladım. Gerçi arkadaşları ellerinden geleni yapıyorlar. Onu iyileştirmeye çalışıyorlar ama yetmiyor. Ne de olsa onlar da dört duvar arasında. Böylece öç almaya çalışıyor devlet. Tedavilerini yaptırmayarak "Sizi de böyle öldüreceğim" diyor.

- İnsan değil bunlar. Zaten ellerinde değil mi çocuklarımız. Daha ne istiyorlar onlardan.

- İstedikleri tek şey var. "Şimdiye kadar yaptıklarınızı inkar edin" diyorlar. "Vazgeçin bu işten" diyorlar. Siz vazgeçmezseniz biz de size çektiririz" diyorlar. "Öldürürüz, katlederiz" diyorlar.

Demek ki devlet kurşunlarla, kalaslarla, demir çubuk-

larla katletmiyormuş sadece. Öğrendim. Var olan hastalıklarını tedavi ettirmeyerek de öldürüyormuş. Bir ana, baba olarak nasıl dayanılır buna ? En sevdiğimiz, canımız, ciğerimiz her gün yavaş yavaş ölüirken, nasıl sessiz kalınır?

Kalınmaz! Hem evlatlarımız kötü bir şey yapmadılar. Kötü bir şey istemiyorlar ki yaptıklarını inkar etsinler. Hepimizin, ülkemizin iyiliğini istiyorlar onlar. Kimse kimseyi ezmesin. Herkes eşit olsun diyorlar. Herkesin evine götüreceği ekmeği, kışın ısınacağı odunu-kömürü olsun istiyorlar. Hastane kapılarında, depremlerde, sellerde kimse ölmesin, öldürülmesin istiyorlar. Çocuklarımız, gençlerimiz böyle bir hayatı, böyle bir ülkeyi haketmiyorlar mı?

Ama devletin, baştakilerin derdi başka. Eğer herkes evlatlarımız gibi olursa, kendi saltanatları son bulacak. İşte bu yüzden korkuyorlar. Bu yüzden vazgeçirtmek istiyorlar. Dayakla, işkenceyle, tedavi yaptırmayarak başarabileceklerini sanıyorlar. Oysa çocuklarımız baş koymuş bu yola. Çünkü vatani, bu vatanın insanlarını, halkı çok seviyorlar.

Zaten biz yetiştirmedik mi onları?

Doğruluğu, dürüstlüğü bizden öğrenmediler mi?

"Namusunuzla-onurunuzla yaşayın" diyenler bizlerdik.

Haklıydı çocuklarımız.

YAVAŞ YAVAŞ KATLETMENİN ADI:

"SESSİZ İMHA"

Yine bir görüş günü.

Kabinler birden bire hareketlendi.

Ben oğlumun arkadaşlarıyla görüşüyordum o sıra. Çok öfkeliydiler. Biz de onlar kadar kinlendik. Ümraniye Hapishanesi'nde Uğur Hülal GÜLDOĞAN adlı tutsak, tedavisi yapılmadığı için şehit düşmüş. Gece aniden rahatsızlanmış. İdareye haber vermişler. İdare epey bir oyaladıktan sonra

askere teslim etmiş hastaneye götürülsün diye. Asker de “yok kelepçeydi”, yok “kimlik kontrolü”ydü derken bekletmiş. Hastaneye götürüldüğünde ise hiçbir doktor ilgilenmemiş. Ve daha genç yaşta şehit düşmüş Uğur.

İşte bu yüzden kabinlere toplanmıştı evlatlarımız. Anma yapacaklardı. Daha önce de bu türden anma-kutlama programları olurdu. Gururla bakardım onlara. Ama bu sefer başkaydı. Bu sefer hüznle karışık birçok duyguyu hissediyordum. Anası nasıl dayandı, ne yaptılar, nasıl karşıladılar soruları yanında, kendi oğlumu da düşündüm. Demek ki tedavi edildiğinde geçebilecek pekçok hastalıktan ölebiliyordu çocuklarımız. Öldürüyordu katiller. Çocuklardan biri konuşma yapıyordu. “Hesabını soracağız” diyordu. “Hesabını soracağım” dedim kendi kendime. Değil mi ki bu zulmü reva görüyorlar bize, o halde durmayacağız. Ezilip bükülme-yeceğiz karşılarında.

Anamız da oradaydı. Gözleri dolmuştu. Ama özellikle dimdik duruyordu... Çok etkilenmiştim. Onun baktığı yere çevirdim bakışlarımı. Kızı, tam karşımda sol yumruğu havada slogan atıyordu. “İşte bu güç” dedim kendi kendime. Bu güç inançdır, güvendir. Kim yenebilir ki?

- Biliyor musun ‘96 Ölüm Orucu’na yatarken de tedavilerinin engellenmemesi talepleri vardı bizimkilerin.

- Eee ne oldu?

- Ölüm Orucu’ndan zaferle çıktılar. Sonrasında biliyorsun, işte benim kızdan görüyorsun ya. Tedavi ettirmemek için ellerinden geleni yapıyorlar.

- ...

- Geçenlerde birkaç aile bir araya geldik. Türk Tabipler Birliği’ne gittik.

- Türk Tabipler Birliği mi?

- Doktorlar. Bu doktorlar bizim çocukların tedavi etti-

rilmesi için uğraşıyorlar. Bir yerlere yazılar yazıp duruyorlar? Hapishanelere heyet göndereceklermiş. "Sessiz imha bunun adı başka birşey değil" diyorlar.

- Ne için öyle dediler?

- Çocuklarımızı tedavi ettirmiyorlar ya, Uğur gibi sırf bu yüzden ölen daha çok devrimci varmış diğer hapishanelerde. İşte bile bile öldürmeye "sessiz imha" diyorlar.

Sessiz imha...

Demek ki bugün hastalığından dolayı öldü bildiğimiz pekçok evladımız hayatta olabilirdi. Evlatlarımıza "terörist" diyen bir devlet hapishanelerde de farklı davranmazdı herhalde. İşte bu devletin adaleti. Geçen gün televizyonlarda göstermişlerdi; mafyalara nasıl da bakıyorlar hapishanelerde. Erol Evcil'i hapse attılar ama ardından buzdolabını, televizyonunu, yatağını aldılar içeriye. Sedat Peker'in aşçısını bile sırf o istedi diye, tutuklayıp yanına vermediler mi?

Hapishanelerde yaşam hakkı tanıdıkları sadece ve sadece mafya, para babalarıydı anlaşılan. Ne de olsa it iti ısır-maz. Adli tutuklulara da az işkence, eziyet etmemişler. İnsan olarak bile hiçbir değeri yokmuş onların da hapishanelerde. Ama adli tutuklular pek seslerini çıkaramıyorlarmış. Bu yüzden daha fazla biniyorlarmış tepelerine. Bizimkiler gibi birlik yokmuş aralarında. Birlik olsalar belki devlet her istediklerini yaptıramayacak. Her şeyin başı birlik. Devlet nasıl bir araya geliyor? Askerini-polisini-faşistini nasıl bir araya getiriyorsa biz de birlik olmalıyız. Adli tutukluları da katmalıyız yanımıza. Zaten bizim çocuklar onların sorunlarıyla da ilgileniyorlarmış.

İşte o zaman çocuklarımızın hayatta kalmasını sağlayabiliriz.

İşte o zaman hapishanelerden yeni yeni ölüm haberleri almaz oluruz.

- Ankara Merkez Kapalı Hapishanesi'nde bulunan Yunus Yaman kemik erimesi olduğu halde tedavisi yapılmadığı için 30 Ağustos 1996 tarihinde yaşamını yitirdi.

- Bayrampaşa Hapishanesi'nde yatmakta olan Polat İyit tedavi edilmediği için 15 Ocak 1997 tarihinde yaşamını yitirdi.

- Ceyhan Hapishanesi'nde ise M. Şirin Önen tedavi edilmediği için Mart 1997'de yaşamını yitirdi.

- Ankara Merkez Kapalı Hapishanesinde Tuncay Baltaş ve Süleyman Özen kanser hastalıkları olmalarına rağmen tedavi edilmedikleri için aynı yıl yaşamlarını yitirdiler.

- Bartın Hapishanesi'nde Osman Daş, gözaltında yoğun işkence sonucu kısmi felç geçirdiği halde tedavi edilmeyerek ölüme terkedildi. 27 Aralık 1998'de yaşamını yitirdi.

- 21 Ekim 1998 tarihinden itibaren Tokat Zile Hapishanesi'nde kalan Eşref Özkaya adlı tutsak tedavi edilmediği için yaşamını yitirdi.

- Çankırı Hapishanesi'nde ise Engin Huyulu, 6 Şubat 1999 tarihinde tedavisi geciktirildiği için yaşamını yitirdi.

- Ankara Merkez Kapalı Hapishanesi'nde kalmakta olan Çetin Güneş de tedavi edilmediği için 27 Mart 1997'de yaşamını yitirdi.

- 15 Şubat 1998 tarihinde Bayrampaşa Hapishanesi'nde Cheresi Cyracuz adlı yabancı bir tutuklu astımdan öldü.

- 28 Nisan 1998 tarihinde Bayrampaşa Hapishanesi'nde Adem Sarıkaya epilepsi krizine zamanında müdahale edilmediği için yaşamını yitirdi.

- 14 Temmuz 1998 tarihinde Çorum Osmancık Kapalı Hapishanesi'nde bulunan Hüseyin Altunbaş rahatsızlanarak Ankara Numune Hastanesi'ne kaldırıldı. Ayağından yatağa kelepçelenen Hüseyin Altunbaş, 1 Mart 1999 tarihinde yaşamını yitirdi.

TEDAVİ GÖRMEK; TUTSAKLARIN EN DOĞAL HAKKIDIR...

- Hapishanelerdeki ring arabalarını bilir misin?

Hani her tarafı kapalı, küçücük bir camı bile bulunmayan arabaları?

Sözde var denilen havalandırmalarının bile çalıştırılmadığı arabaları?

İçine tutukluların yanısıra en az 5-6 askerin de tıkıştırıldığı arabaları?

İşte evlatlarımız hem mahkemelere hem de hastanelere bu arabalarda götürülüyorlar.

Hastaneye muayene olmak için götürüyorlar ama bu arabalarda havasızlıktan nefes alamaz halde hepsi geri geliyorlar.

Çok karşılaştım bu arabalarla. Bir de el kadar cam koymuşlar. O camın ardından belli belirsiz seçebildiğimiz zafer işaretleriyle çok karşılaşmıştım. Önce eşya taşındığını düşünmüştüm. Öyle değilmiş, bizim çocuklarımız taşınıyor-muş bu arabalarda. Üstelik hastaneye götürülüyorlarmış. Hastaneye dedim kendi kendime. Bu arabalarla sen nasıl hastaneye götürülürsün? Hasta olanlar daha fazla hastalan-

mazlar mı?

Sonradan öğrendim ki “ring” denilen arabalar deve de kulak kalırmış. Asıl eziyet sonradan başlıyormuş. Zaten laf olsun diye, formalite icabı götürüyorlar hastaneye. Muayene odasına geldiklerinde subayı, askeri içeri doluyor. Oysa doktor ile hastanın bulunacağı muayene odasına girmemeleri gerekiyor. Çoğu kez doktorlar da çıkmalarını isteyebilir. Ama sonuçta asker ne tutsakları, ne doktorları dinlemiyor ve elbette kimse tedavi olamıyor. Özellikle bayan tutsaklara yönelik cinsel taciz olsun diye de muayene odasından çıkmıyorlar. Bunu kabul etmeyince yine formalite başlıyor; yani saldırı... Döve döve arabaya atıp geri getiriyorlar. Hastaneye gidince bunu yapıyorlar. Bir de hastaneye gitmeden önce yaptıkları var. Sevk çıkarabilmek için çocuklar günlerce-haftalarca uğraşıyorlarmış. Yok “araç gitti” yok “asker eksik”, yok “ödenek gelmedi” diye bahane üstüne bahane uyduruyorlarmış.

- Acil durumlarda ne oluyormuş peki?

- Ne olacak senin oğlan da anlattı ya. O zaman ne askerden ne de idareden birini bulamamışlar ortalıkta. Hep birlikte kapıları dövmeye başlamışlar. Neden sonra arkadaşları hastaneye gidebilmiş. Gitmiş ama iki dakika sonra geri göndermiş doktorlar.

- Peki doktorlar askere “çıkın kardeşim” diyemiyorlar mıymış?

- Diyen de varmış, demeyeni de. Ama zaten askerler özellikle kendilerini çıkarmayacak hastaneleri tercih ediyorlarmış.

- Hani bir de okullarda revir gibi şeyler olur ya. Hapishanelerde de varmış bu revirlerden. Varmış ama ne doktorları doğru-düzgün doktorlarmış, ne de verilen ilaçların bir işe yaradığı görülmüş şimdiye kadar.

- Heyet gidecek demiştin sen. Gitmişler mi?
- Gitmişler... Bir de rapor hazırlamışlar. Bir sürü bulaşıcı hastalık varmış. En yaygını "verem"miş. Bir de Hepatit B mi, C mi ne, o hastalıktan görülmüş çok.

Çanakkale Hapishanesi'nden tutsakların TTB'ye gönderdiği mektup:

"Koğuşlara verilen sıcak su ne olduğu belli olmayan bir karışımla akıyor. Akan su paslı mıdır yoksa herhangi bir kimyasal karışımla mı akıyor, bir yıldır anlaşılmadı. İdareyle görüştüğümüz her defasında 'Tahlil sonuçları gelmedi' diyerek bizi oyalıyorlar. Arada bir, bir-iki gün düzelir gibi oluyor ama sonra yine eski haline dönüyor. Aynı şekilde musluktan içme suyu da yağlı bir şekilde akıyor. Sulardan kaynaklı olarak tutsaklarda deride kaşıntı ve dökülmeler gibi alerjik hastalıklar ortaya çıkıyor. Bu durumu arıtma cihazlarıyla çözmeye çalışsak da yetersiz kalıyoruz. Kısacası içmek, temizlik yapmak bile eziyete dönüşüyor. Sağlıksız yaşam koşulları sonucu, tüberküloz başta olmak üzere çeşitli hastalıklar yaygınlaşıyor."

Çankırı Hapishanesi'ndeki tutsakların açıklamalarından:

"5 Şubat 1999 tarihinde yoğun baş ağrısı çeken Engin Huylu isimli arkadaşımız koma halinde akşam 22.00 civarı, acil olarak hastaneye gönderilmiş. Doktor müsveddesi Soner Işık, 'Numara yapıyor, bir şeyi

- Ne olacak ki.. Ne bekliyorlardı sanki. Ne içtikleri su suya benziyor, ne de verilen ekmekler ekmeğe. Su desen çamur gibi akıyormuş. O zaman değil verem bir sürü hastalık yayılır tabi.

yok', 'psikolojik' diyerek ağrı kesici, antibiyotik ve vitamin yazarak geri göndermiş, oradaki tutsakların ısrarı sonucu, 6 Şubat 1999 gece saat 02.00'de Ankara'ya hastaneye gönderilmiş. Engin Huylu daha Ankara'ya yetişmeden ölmek üzereymiş. Otopsi sonucunda beyin hücrelerinde ödem olduğu ortaya çıkmış."

...

Sağmalcılar Hapishanesi'nde kalmakta olan Filiz Gencer'in Eyüp Cumhuriyet Başsavcılığı'na verdiği dilekçeden:

"Doktorun muayenesi sırasında subay muayene odasına girmek istedi. Paravanın dahi olmadığı odaya giremeyeceğini, bu şekilde tedavimi engellediğini anlattım. Bunun üzerine odaya girip girmeyeceğine kendisinin karar vereceğini, bu konuda anlaşma vb. tanımadığını, ahlaktan bahsedemeyeceğimi, 'Siz ahlaklı olsaydınız terörist olmazdınız' şeklinde hakaret etti. Sonra da 'tamam senin tedaviyi yapılmayacak, takin kelepçesini' dedi. Tedavimi engelleyemeyeceğini, kelepçe taktırmayacağımı, tedavimin yapılmadan gitmeyeceğimi söyledim. O zaman 'zorla takın' dedi. Dört tane asker üzerime çullandı, zorla kelepçeyi taktılar. Bu arada kollarımı, ellerimi darp ettiler. Tekmelediler ve zorla muayene odasından dışarıya çıkardılar."

Boşuna değilmiş. Bir sürü bulaşıcı hastalık bulunması. Tedavi olamayınca. Biz dışarıdayız. Paramız olmasa da borç bulup istediğimiz zaman gidebiliyoruz doktora. En azından hastalığımızın nedenini öğrenebiliyoruz.

Ama ya onlar?

Hapishanelerde hiçbir şekilde tedavi ettirilmiyorlar. İnsanın yüreği sızlıyor. Göz göre göre, bilerek ölüme terk ediyorlar çocuklarımızı. Nasıl hak vermeyelim, nasıl yanlarında olmayalım. Biz de sahip çıkmasak sorunlarına, kim bizim kadar destek verebilir ki. Bugüne kadar çok açlık grevleri yaptılar. '96 Ölüm Orucu'nda tam oniki arkadaşlarını, yoldaşlarını şehit verdiler. Ama duydum ki devlet bu "ses-siz imha" politikalarıyla direnişlerde ölenlerden daha fazla evladımızın katili olmuş.

Durmadık... Beklemedik...

Elimizden ne geliyorsa yapabildiğimiz kadar destek çıktık. Bir kişi değil, on kişi değil, binlerce devrimci hasta veya sakat şimdi hapishanelerde.

Bundan sonra da durmayacak, beklemeyeceğiz. Bir ana olarak, bir baba olarak, bir abla-kardeş, dayı-teyze olarak evlatlarımıza sahip çıkacak; öldürtmeyeceğiz.

EVLATLARIMIZI HÜCRELERE KOYAMAZLAR

“Dört duvar dört dönerim

Kaç gecedir yoksun oğul

Bıçak bilenir etimde

Başında toprak beton mu oğul”

Ne zaman bu türküyü duysam hep o günler gelir aklıma. Yaşadıklarımızı düşünürüm.

Hele ki hücrelerin tamamlandığı haberleri ilistikçe gözüme daha sık hatırlarım o günleri.

O günler bizim evlatlarımızı daha iyi anladığımız, kenetlendiğimiz günlerdi. Tekrar yaşamasak iyi, ama vazgeçmeyecek bu devlet.

Yeniden birbirimize kenetlenecek, yeniden direneceğiz. 1 Mayıs sonrasıydı. 1 Mayıs'ta tutukladıkları gençleri Eskişehir Hapishanesi'ne götürmüşlerdi. Hapishane dediysem hücre tabutluk yani.

Çok geçmedi, açlık grevine başladı bizim çocuklar. Sonra ölüme yattılar birer birer. Onları her gittiğimde biraz daha zayıflamış görüyordum. Gözümüzün önünde eriyorlardı. Dayanılır mıydı bu acıya?

Biz de düştük yollara.

Onlar içeride, biz dışarıda. Can istiyorlarsa işte can dedik. Kendimizi çocuklarımıza adadık. Eskişehir kapanmadan dönmeyecektik. Kararlıydık. Her şeye hazırдық. Yeter ki diyorduk, kanlı ellerini çocuklarımızın üzerinden çeksinler.

Sesi buruktu. Konuşuyordu ama akli hapishanelerde, çocuklardaydı. Hiç böyle hissetmemişti. Yüreği sıkıştı. Evladını kaybetmek düşüncesi tekrar ok gibi saplandı yüreğine. Boğulur gibi oldu. Kalktı aniden. Gazetedeki habere baktı. Yüksek sesle heceleyerek okumaya çalıştı; "Hücreler bu yüz-den da-ha uy-gun"

Fırlatıp attı gazeteyi...

- Görüyorsun ya. Yalanın bini bir para. "Sayım alamıyoruz, hapishanelere giremiyoruz, koğuşlar kalabalık"

- Hücre demiyorlar. Hücre değilmiş. "Oda tipi" hapishanelermiş bunlar.

- Lüks odalar değil mi? Villa tipi hapishaneler. Sanki boğazda ev satıyorlar. Bir deniz manzaralı demedikleri kaldı. Ne kadar da düşünüyorlarmış evlatlarımızı. Doğruydı. Devlet bizden daha çok düşünüyordu evlatlarımızı. Gece gündüz kafa patlatıyordu. Ha bugün ha yarın. Bahara kışa. Durmadan fırsat kolluyor, sinsice planlar yapıyordu. Oysa ne sayım alamamak ne başka bir şey. Kaç kez arama yapıldığı söylenerek görüşe giden avukatları içeriye alamadıklarını en iyi biz biliyoruz. Ya da kaç kez hapishane kapılarından geri çevirdiklerini.

Nasıl inanalım bu yalanlara. Hapishanelerden örgüt yönetiyormuş çocuklarımız. Sorarım size; çocuklarımızın bizler için yaptığı kartları bile bize vermiyorlar. Her şeyi didik didik ettikleri halde nasıl örgüt yöneteceklermiş içerden. Deprem olduğunda nasıl da çabalamışlardı hepsi. Elllerinde ne varsa göndermek istemişlerdi. Hepsini toplayıp idareye

vermişlerdi de idare kabul etmemişti. Onlar da topladıkları kıyafetleri bizlere teslim etmişlerdi. Biz göndermiştik Adapazarı'na. Devlet neden böyle yapıyor, neden engelliyordu? Korkuyordu çünkü evlatlarımızdan. Onların bizimle, halkla olan bağlarını tamamen koparmak istiyordu. Çocuklarımız yalnız kalsın, devlet de istediğini yapabilsin hesabındaydılar.

Evlatlarımız düşünmesin istiyorlardı.

Birbirlerinden ayırmak istiyorlardı onları. Dayanışmaları olmasın, üretmesin, sevmesin, sevilmesinler diyorlardı evlatlarımız için. Bunu nasıl başaracaklardı?

HÜCRELERE ATARAK. Hücre... Küçücük, bir kişinin boyu kadar bile olmayan, karanlık bir tabut. Ha mezara sokmuşlar yavrularımızı, ha bu hücrelere. Ne farkı var ki? Bir insan tek başına nasıl yaşar?

Her şeyden önce insan gibi düşünüp, insan gibi davranabilir mi?

Yaşayamaz. Devletin istediği de bu değil mi zaten? Yaşamasınlar. Bencillik yeşersin içlerinde. Ne bu halkı sevsinler ne ülkemizi. İdealleri ise hiç olmasın. Eşitlikmiş, insanca yaşamakmış, adaletmiş, bağımsızlıkmış... Bu sözcükler hiç telafuz edilmesin vatan topraklarında.

Bunu nasıl başaracaklar?

HÜCRELERE ATARAK.

Yalnız, bunalımlı insanlar haline getirerek evlatlarımızı. Başarabilecekler mi?

Başarabildiler mi?

HAYIR!

Ölüm Orucu'nda boşuna mı verildi canlar? Bedeller boşuna ödenmedi. Analar-babalar boşuna mı yattılar ölüme? Boşuna mı meydanlarda kan revan içinde kaldılar?

HAYIR!

Ulucanlar'da "Teslim Olmayacağız" haykırışları boşuna değildi. Tam on evladımızı katlettiler Ulucanlar'da.

Ama biliyoruz son olmayacak bu. Devlet hücreler dedikçe devlet "teslim olun" dedikçe, direnecek bizimkiler.

Biz de onlarla birlikte, yan yana, omuz omuza olacağız. Onlara güvenecek, onlara güven vereceğiz. Evladımızın onuruyla yaşamasını istiyorsak direnmekten başka çaremiz yok. Onlara destek olmaktan başka çaremiz yok.

Biz yavrularımızı hücrelere, diri diri mezara koysunlar diye mi büyüttük? Çocuklarımız için aç kaldık, uykusuz kaldık. Devlet öldürsün, katletsin diye miydi çektiklerimiz?

Kendimizden düşünelim.

Evimizden dışarı çıkmadan, çocuklarımız, sevdiklerimiz yanımızda olmadan tek başımıza yaşayabilir miyiz?

Derdimizi, sıkıntımızı paylaşacak bir tek insan bile yokken yanımızda, yaşayabilir miyiz?

"Nasılsın komşu" diyemeden, bir selam vermeden dostlarımıza, yaşayabilir miyiz?

Sohbet edecek hiç kimse yokken yanımızda.

Bir tek insan yüzü görmeden yaşayabilir miyiz?

Yaşayamayız değil mi?

Devlet bazı hapishanelerde hücreleri tamamlamış bile. Geçenlerde "Yeni hapishanelere ihtiyacımız var" dedi Adalet Bakanı. Bunun için ihaleler başlattı. Bir hapishane 4-5 trilyona mal oluyormuş. Ankara, İzmir, Kocaeli, Bolu, Tekirdağ ve Edirne'de yaptıracığı hücreler için devlet trilyonlarca para harcamış.

Deprem bölgesinde karda-kışta insanları sokakta bırakan devlet hücreler için trilyonları nereden buluyor?

Hani bu devletin memura verecek maaşı bile yoktu?

Sokaklarda anasız-babasız, aç-sefil dolaşan çocuklara devlet bu trilyonları niye harcamaz?

Halk açmış, halk sokakta, yağmurda-çamurdaymış. Başını sokacak bir evi bile yokmuş insanların. Devletin umurunda mı?

O halkın devleti değil ki.

Hücrelere ayrılan trilyonların nedeni de bu işte.

Halkı, devrimcileri zorla, baskıyla ezmek, susturmak istiyorlar.

Başarabilecekler mi?

HAYIR.

Bizler evlatlarımızın yanında olduğumuz sürece başaramayacaklar.

Biz anayız, babayız. Tutsak aileleriyiz. Gücümüz hapishanelerdeki evlatlarımızdır. Dişle-tırnakla kurup yarattığımız, bizi bir araya toplayan örgütlülüğümüzdür.

Bir kez daha söylüyoruz; evlatlarımızı hücrelere atamayacaklar!

**“BİR HAININ DEĞİL
BİR KAHRAMANIN
ANNESİ OLMAK İSTERİM”**

Niye çıkmışlardı yola?

Her şey bu sorunun cevabında gizliydi. Her şey çıktıkları yolda sonuna kadar gitmekte gösterecekleri kararlılıkta gizliydi. Niye çıktılarsa yola, onun için gidecekleri bu yoldan.

Onur demişlerdi, adalet, bağımsızlık, özgürce bir yaşam demişlerdi. Onlar halklarını ve vatanlarını çok sevmişlerdi.

Ve hepsi bu yolda tutsak düşmüştü.

Peki savundukları içeride değişmiş miydi?

Dışarıda reddettikleri teslimiyeti içeride kabul mü edeceklerdi? Asla!

Nice şehit verilirse verilsin, nice acı çekilirse çekilsin zulmü yeneceklerine inanmamışlar mıydı?

O halde ne değişmişti?

Hiçbir şey.

Doğru olan da bu değil midir?

Düşündüğünü, inandığını sonuna kadar savunabilmek.

Ama gazete ve televizyonlara çıkan halk düşmanları “Vazgeçin, pişmanlık getirin” diyor evlatlarımıza.

Pişman olacak ne yaptı onlar?

Senin, benim, herkesin iyi ve güzel bir hayatı olsun istediler. Bunun için göze aldılar bedelleri. İlk öğretmen ana babalardır denir, doğrudur. Evlatlarımıza “doğrudan ve haklıdan” vazgeçmemeyi ilk biz öğrettik. Şimdi her şeyi inkar edin, hainleşin diyorlar.

Ailesini, sevdiklerini, halkını, bütün inançlarını inkar etmelerini istiyorlar.

İyilikten ve güzellikten yana ne varsa inkar etmesini istiyorlar.

Oysa bir hain gibi yerlerde paspas olmaya, itilip kakılmaya, aşağılanmaya değil, evlatlarımız kahramanlar gibi yücelmeye layıktırlar.

Bütün insani değerlerini yitirmek demektir ihanet.

Bir hainin ana babası olmayı kim ister? Hiç kimse.

Kalkmışlar “Pişmanlık yasası çıkarttık. Söyleyin oğlunuza kızınıza yararlansın” diyorlar.

Asıl onlar yararlansın. Onlar pişmanlık getirsin.

Bugüne kadar çektirdikleri acılardan, halka reva gördükleri yoksulluktan, sefaletten dolayı onlar pişman olsunlar.

“Ya onurlu yaşanır, ya ölünür”. Biz bunu bilir, bunu söyleriz.

Oğlum “benden pişmanlık getirmemi istedi polisler” demişti. Bunun için işkence yapmışlar. Sadece polisler değil, hapishaneye girişte de askerler pişman olması, itirafçılığı kabul etmesi için baskı yapmışlar.

- Kim kabul eder ki oğlum öyle bir şeyi.

- Kabul etmemek gerekir tabi. Benim de ilk arkadaşlarım yoldaşlarım, geldi aklıma. Her birinin yüzü karşımday-

dı. Onlarla aynı sofrada yemek yedim. Üzüntülerimi, sevinçlerimi, dertlerimi, sıkıntılarımı paylaştım. Birlikte güldük... Birlikte aç kaldık. Yokluksa, onu da paylaştık. Bu uğurda en sevdiklerimiz şehit düştü. Her şeyden önemlisi biz niye çıkmıştık yola? Doğru bildiklerimiz için, halklarımız için, insanlık için değil mi? Bütün bunlardan sonra “pişmanlık” kelimesi bile iğrenç geliyor insana. Söyle ana, insan olana pişmanlık yaraşır mı?

Yaraşmazdı:

İnsan olana, pişmanlık kelimesini ağzına almak bile yaraşmazdı.

İşte, dedim kendi kendime; bu kadar iğrenç saldırıları. Sadece copla, dayakla, işkenceyle, kurşunla kalmıyor. Devlet vazgeçirtmek için her yolu deniyor. Çocuklarımıza pişman olun diyor. Bunun için yasalar çıkarıyor. Bizlere de “çocuklarınız pişman olsunlar bırakalım onları” diyor. Akılları sıra pırl pırl çocuklarımızı hain, işbirlikçi yaparak kendilerini pir-ü pak gösterecekler. Akılları sıra böyle olduğunda bu halk da devrimcilere güvenmeyecek.

Aslında bu yöntemleri yeni de değilmiş. Yıllardan beri pişmanlık yasasını çıkarıp durmuş bu devlet. Fakat çare olmamış. Şimdi “bir umut” diye yeniden çıkarmış. Nafile. Yine başaramayacaklar.

Hangi ana ister ki oğlunun soysuzlaşmasını.

Oğlum ve arkadaşlarıyla vedalaşıp çıktım hapisshane-den. Elimde kimlik kartımı tutan subaya doğru yaklaştım. Subay daha “çocuklarınızı ikna...” der demez cevabı yaptırdım hemen:

“Bir hainin değil, bir kahramanın annesi olmak isterim ben.”

GAZETECİ BEYLER, AMAN KULAKLARINIZI TIKAYIN, SADECE YALAN YAZIN

“... Özellikle İsmet Kavaklıoğlu'nun yüzü, ten rengini kaybetmiş, siyah bir renge bürünmüştü. İsmet Kavaklıoğlu'nun kafası başta olmak üzere boğazında ve çeşitli yerlerinde kesici alet izleri vardı ve darptan oluşan morluklarla tanınmayacak haldeydi...”

26 Eylül'ün ilk saatlerinde Ulucanlar'da bir vahşet yaşandı. On devrimci tutsağı, on evladımızı şehit verdik. Devlet çocuklarımıza vahşice saldırdı. Üzerlerine ateş açtılar. Demir çubuklarla kafalarını parçaladılar. Saatlerce yaralı vücutlarına işkence yaptılar. Kurşunla öldüremediklerini işkencelerle katlettiler.

Ama bu katliamı öğlene doğru haber verdi televizyonlar.

Her şey olup bitmişti artık.

Önce altyazı geçtiler; “şok haber”

Ne zaman “şok haber” altyazısı geçse TV'lerde, anladık ki hapishanelerde yine bir saldırı var.

Şok haberlerin ardından başladılar yalanlarını sıralamaya. “Tutuklular silahla ateş etti. Hapishanede silahlı çatışma, tutuklulardan ölenler oldu.” Hatta daha da ileriye giderek “tutukluların birbirilerini öldürdüğünü” bile söylediler. Her zaman olduğu gibi her şeyin sorumlusu yine hapishanelerdi. “Avrupa Tipi” hapishanelere niye geçilmiyordu. “Oda Tipi” hapishanelere geçildiğinde böyle sorunlar da yaşanmazdı.

Daha önceki pek çok direniş ve katlimda da hep aynı şeyleri söylemişlerdi.

Ama bir de öncesi vardı bu yalanların.

Ulucanlar katliamı yaşanmadan öncesi vardı.

Gazeteci beyler, katliama davetiye çıkarır gibi bir haf-

ta önceden yalan yazmaya başladılar. Sadece yalanla da kalmadılar. "Neden müdahale etmiyorsunuz" diyorlardı devlete.

"Cezaevlerinde hele Bayrampaşa gibi en büyüklerinde devletin sözü geçmiyor." (Emin Çölaşan, Hürriyet gazetesi, 22 Eylül 1999)

"Bugün cezaevleri devletin egemenliği altında değildir.

Cezaevlerinde terör suçlularının yattığı binalara örgütler... egemendir." (Tufan Türeñ, Hürriyet gazetesi, 29 Eylül 1999)

Kim demiş, nerede görmüş, nasıl bir örgüt egemenliğiymiş bu?

Hapishanelerde örgütler egemen olduğu için mi bizler bir sürü kapıda aranıyoruz? Bu devletin askerleri değil mi bizi aramalardan geçiren? İstedikleri zaman ziyarete alan, istemediklerinde ziyarete almayanlar kimler?

Getirdiğimiz her eşyayı didik didik edenler bu devletin askerleri değil mi? Portakalı, karpuzu, akla gelebilecek her türlü yiyeceği kaç parçaya bölenler, eşyaları tanınmayacak hale getirenler kimler?

Az mı kavga ettik onlarla?

"Bu eşyanın size ne zararı var, niye almıyorsunuz" tartışmalarını biz yaşamadık mı?

İsteddiği zaman kapıları kapatıp evlatlarımızın görüş haklarını ellerinden alanlar kimler?

Kaç kapıdan, kaç kimlik soruşturması, kaç aramadan sonra geçiyoruz içeriye. Bizi içeride bir yığın asker karşılamıyor mu? Tüfeklisi, coplusu, tabancalı bir yığın asker. Saçımızın renginden, gözümüzün, elbiselerimizin rengine kadar hatta elimizdeki yara izlerine kadar... Kim soruyor bütün bu soruları bize?

Ama gazeteci beyler yazmaz bunları.

Biz de gazeteci beylere soruyoruz; "Bu mu terör merkezi dediğiniz hapishaneler"

Bu mu "beş yıldızlı otel" dediğiniz hapishaneler.

Yok "cephanelik"miş, yok "karargah"mış.

Utanmasanız evlatlarımızın hapishanelere gönüllü girdiklerini yazacaksınız.

Ama utanın.

Çünkü onca eziyeti biz yaşıyoruz. Devletin evlatlarımızı neden saldırdığını biliyoruz. Biliyoruz ve bunun için oradan oraya koşturuyoruz.

Peki sizin hiç mi içiniz sızlamıyor?

Hiç mi acı duymuyorsunuz?

Daha fazla kan görmek sizi mutlu mu edecek?

Daha ne kadar, nereye kadar devam edeceksiniz?

Hapishanelerdeki binlerce tutsak katledilene kadar sürecekle mi yalanlarınız?

Diyelim ki sürdü. Rahatlamış mı olacaksınız? İnsan olarak yaşamının gururu mu olacak yüzlerinizde?

Yoksa katillerin suçuna ortak olmanın utancı mı?

DEVLETİN MAHKEMELERİNDEN

"ADALET" BEKLEMEMEYİ DE ÖĞRENDİK

Belki şimdiye kadar birçoğumuzun mahkemelerle işi olmadı.

Hapishaneler gibi devletin mahkemeleri de oğlumuz-kızımız tutuklandığında gördük, tanıdık.

Belki birçoğumuzun hayalleri, gelecek beklentileri çocuklarımız üzerine kuruluydu. Okuyacak, iş-güç sahibi olacak, ufak da olsa bize de katkıda bulunacaklardı.

Ama gün geldi beklentilerimiz devletin mahkeme salonlarında yok olup gitti.

Devletin kimlere, nasıl "adalet" dağıttığına tanık olduk.

Tek “suçu” insanları sevmek olan evlatlarımızın, yıllara varan hapis cezasıyla hapishanelerde çürütölmek istemesine tanık olduk.

Çok koşturduk, çabaladık önceleri. Avukatlara gide-gelle “umut”lanmaya çalıştık.

Adaletli diye bildiğimiz devletin mahkemelerinin ne kadar “adaletsiz” olduğunu gördük.

Oğlum bir yılını doldurmuştu hapishanelerde. Mahkemesi bitmeden de tahliye olabilir, çıkar diye düşünüyordum. Daha önce bir mahkeme nasıl yapılır bilmiyordum bile. Avukat ne der, savcı ne der, heyet ne yapar bilmiyordum. Gittikçe öğrendim. Her mahkemesinde mahkemelerin gerçek yüzünü biraz daha gördüm. Bizim çocuklarımıza “terörist” diyorlar ya. Bu yüzden özel mahkemeler kurmuşlar; Devlet Güvenlik Mahkemesi. Kısaca DGM olarak telafuz etmeyi de öğrendim.

Sabah erkenden gider, çoluk-çocuk beklemeye başladık DGM kapısında. Oğlum arkadaşlarıyla birlikte “ring” denilen arabalarla getirilirdi. O getirildiğinde mahkeme saati çoktan geçmiş olurdu. Ringin o küçücük camına bakar dururdum. Onu camın arkasında arasına götürdüm. Ya el sallardı bana ya zafer işareti yapardı. Evlatlarımızı o havasız yerlerde tutanlara lanetler yağdırırdım. Hele ki kelepçeli halini görmek hepten kahrederdi beni. Ama evlatlarımız bütün bunlara inat gülümser, hepimize yaşama sevinci taşırlardı. İşte o zaman bir huzur kaplardı beni. Nedendir bilmem, rahatlardım.

Saati çoktan geçmiş bulunan mahkemeye önce bizi alırlardı. Biraz bekledikten sonra çocuklarımız girerdi. Ve her zaman karşımızda buz gibi duran heyet üyelerine takılırdı gözlerim. Buz gibi ne kelime. Zaten kararı çoktan vermiş havalarındaydılar. Ne çocuklarımızın söylediklerini tam

olarak dinliyorlardı ne de avukatları. Hatta “koskoca” devletin hakimleri bu salonlarda uyuyordu.

İnanmamıştım ilk zamanlar. Şaşırmıştım.

Bu mahkemelerden mi umutlanıyordum ben?

Umutlarımızı bu mahkemelere mi bağlıyorduk?

Oğlum “yapma bir şey değişmez” dediği halde avukat peşinde koşturmuştum bir de. Hatta zaman zaman vicdanlı bir hakim çıkar belki diye düşündüğüm de olmuştu. “Umut fakirin ekmeği” misali.

Oysa devletin niyeti özel mahkemeler kurmasından belliydi.

Bunlar hak-hukuk arayanların, eşitlik ve adalet isteyenlerin, idamlar, müebbet ve yüz yılları bulan ağır hapis cezalarıyla sindirilip yıldırılmak düşüncesiyle kurulan mahkemelerdi.

Hapishaneye gittiğimde kime sorsam bana mahkemesinin bitip “ceza” aldığını söylüyordu. 16 yaşında olanlar vardı içlerinde, 50 yaşında çoluk-çocuk sahibi olanlar da. Hiçbiri suçlu değil, artık bundan adım gibi eminim. Sadece çocuklarımız değil. Bu devlet çocuklarımızı savunan avukatlara da düşman. Avukatlara da “terörist avukatı” deyip geçiyorlar. Hatta onları da sırf bu yüzden gözaltına alıyor, işkence yapıyor, tutukluyorlar. Mahkeme salonları çocuklarımız için işkence merkezlerine dönüşmüş. Heyetin uyarısı ve tavsiyesini de göz önünde bulundurarak askerler öldürseye dövüyorlardı çocuklarımızı. Kendi oğlumun kaç kez yerlerde sürüklenerek, tekme-tokat, coplarla arabaya bindirildiğine tanık oldum. Aynı şeyler “müdahale etmek” isteyen avukatların da başına geliyordu.

Ama biz biliyoruz ki, o mahkemelerde katil Susurlukçular birer birer tahliye edildi. Ne İbrahim Şahin’leri kaldı içeride ne Ayhan Çarkın’ları. Devlet onları hem hapishane-

lerinde, hem mahkemelerinde misafir gibi ağırlardı.

Çünkü onlar; hırsızdılar, halkın malını zevk ve sefaları için kullananlardı.

Çünkü onlar, hayali ihracatçı, vergi kaçakçısıydı.

Çünkü onlar, devlet için kurşun sıkanlardı, devlet için halkı katledenlerdi. İşte bizim çocukların yargılandığı DGM'lerde bunlar serbest bırakıldı. Şimdi dışarıda yeni katliamlar için ellerini kollarını sallaya sallaya dolaşıyorlardı.

Oysa bizim evlatlarımız güzel yarınlara için mücadele ettiler. Hayali ihracatçılara, vergi kaçakçılarına, katillere karşı mücadele ettiler. Bu yüzden ki davaları katillerin mahkemelerinde en ağır "ceza"larla bitiriliyordu.

Mahkemeleri böyle tanıdık.

Çoğumuzun "adalet" beklediğimiz yerlerdi önceden. Öğrendik ki devletin mahkemelerinde adalet aranmazmış. Bu mahkemelerin kendileri bile en büyük adaletsizlikmiş.

Haklıymış çocuklarımız. Adalet ancak ve ancak halkla aranıp, halkla birlikte istendiğinde yerini bulacaktır. Ve evlatlarımız işte bunun için mücadele ettiler, bunun için tutsak düştüler. Oysa söylemişlerdi bize. Dememişler miydi: "BU DEVLETEN ADALET BEKLEMİYİN."

BİZE BUNU YAPANLAR EVLATLARIMIZA NELER YAPMAZLAR?

Önce ziyaretlerde karşılaştık engellemelerle. Göttürdüğümüz her şeyin darmadağın edilmesinden, üstümüze başımıza kadar defalarca arandık kontrol edildik.

Gömleğimizin altındaki tişörtün rengine kadar.

Avuç içimize, ayakkabı numaramıza, göz rengimize kadar hep arandık. Kemerimize, küpemize, bileziğimize, utanmadan alyanslarımıza kadar çıkartılar.

Göttürdüğümüz her türlü eşya yasak ilan edildi.

Malatya'da oğlunu ziyarete giden bir anamız göttürdüğü tencere ve tavayla geri dönecekti. Neymiş, tutsaklar tavayla yağ kızartıp, tencere ile de su kaynatıp askere atarlarmış. Toplu iğne ve kağıt tutacağından da bomba yapılyormuş. Ne kadar cahilmişiz dedik, duyduğumuzda.

Bahane istemediğin kadar çok. Başka bir hapishane-de battaniye, nevresim, iç çamaşırı "suç unsuru"ymuş. Başka yerde leğen, bidon.

Bütün bunları yaşamıyor olsaydık gülüp geçerdik belki de. Mantıksızlıklarına gülerdik.

Ama niyetleri belliydi. Hem bizleri, hem evlatlarımızı-

zı bezdirmek istiyorlardı.

Savcısı-müdürü-askeri-gardiyanı hepsi bir.

Hepsi aynı ağızdan konuşup, aynı şeyleri yapıyorlar. Kimi kime şikayet edeceksin. Savcıya gidiyorsun “askerler almıyorsa, yapmıyorsa mutlaka bir sebebi vardır” diyordu.

Evlatlarımıza “terörist” deyip saldıranlar, bizlere de terörist ailesi deyip saldırdılar.

Saldırıları ziyaretler ve mahkemelerde yaratmaya çalıştıkları panik havasıyla sınırlı kalmıyordu. Gözdağı karakollara, işkencelere taşındı.

Hapishane önlerinde hangimiz apar-topar karakollara, şubelere götürülmedik ki? Belki birçoğumuz bu zorunlu ziyaretlerin sayısını bile hatırlamıyoruz.

Ben kaç kez gözaltına alındım hatırlamıyorum.

İlkinde minibüsten indirdiler hepimizi. Doğruca karakola götürdüler. Teröristleri mi besliyorsunuz, sorarız size diyorlardı. Bizi birbirimizden ayırdılar. -Sorgucuymuş sonradan öğrendik- art arda sorular soruyorlardı. Kime geldin, neden geldin, nereden geldin? “Çocuğum” dedim. “Çocuğumu ziyaret etmek hakkım değil mi?” Vurdular. “Terörist gibi konuşmayı oğlun mu öğretti sana” diyorlardı. Hakkım olanı söylemek teröristlikmiş onlara göre. İlk kez orada yaşlı-başlı insanlara ağıza alınmayacak küfürler edildiğine tanık oldum. İnsan değildi bunlar. Çoluk-çocuk demeden, genç-yaşlı demeden bize orada her türlü eziyeti yaptılar.

İlk olmadı bu.

İkincisi, üçüncüsü, dördüncüsü geldi ardından.

Pes etmedim. Pes etmedik.

Evlatlarımızı görmekten nasıl vazgeçebilirdik? En doğal hakkımız değil miydi bu bizim? Her şeyden önem-

lisi bütün bu yaşadıklarımızdan sonra evlatlarımızı o zalimlerin eline nasıl bırakabilirdik? Hangi ana-baba yüreği dayanırdı buna? Böyle bir vicdansızlığı bizler yapamazdık, yapmadık. En sevdiklerimizdi çocuklarımız bizim. Canımızdı. Bir parçaydı canımızdan. Küçükken parmağını incitse yüreğim yanardı da büyüdüğünde değişecek miydi? Değişmedi.

Onlar nerede biz orada olduk.

Doğru yaptıklarına, iyiyi, güzeli istediklerine inandık.

Bizler de evlatlarımızın, tutsakların mücadelesinin bir parçası olduk.

Bu yüzden horlandık, baskı gördük, işkencelere alındık.

“Başka ülkelerde mahkumlar hapishanelerde yalnızdırlar, aileleri sahip çıkmaz. Ama bizde nedense aileleri sahip çıkıyor.”

Bir devlet yetkilisinin sözleriydi bunlar.

Evet, bizim ülkemizde bizim değerlerimiz, geleneklerimiz çok istemelerine rağmen halen yok edilemedi, edilemeyecek.

Nerede olursa olsun evlat sevgisi hiçbir kanuna, hiçbir yasaya, baskı ve işkencelere sığdırılamayacak kadar güçlüdür.

İşte bu yüzden sahip çıkıyor ve bundan gurur duyuyoruz.

EŞKİYA DÜNYAYA HÜKÜMDAR OLMAZ

O sırada uykudaydım belki. Günü yorgunluğuydu atmaya çalıştığım. Ya da bir komşuyla sohbetlerin en koyusundaydım o sıra. Belki evden çıkmaya hazırlanıyordum. Ya da her zamanki işlerimi yapıyordum. Ama aklımın bir köşesinde hapishanedeki evlatlarım olurdu her za-

man. Nasıllar, ne yerler, ne içerler? Dört duvar arasında nasıl ısınırlar?

Yine de bilirdim ki hapishanede ydi onlar. Her hafta gidip görme umudunu taşırdım yine de.

Ta ki ne olduğunu anlayamadığım o haberi alana kadar.

Devrimci tutsaklardan kimisi bulundukları hapishaneden kaçırılmıştı. Bütün hapishanelerde direniş başlamıştı bu yüzden.

Başımdan aşağı kaynar su döküldü o an. Bilmedim, aklım ermedi bir türlü. Apar-topar hapishaneye koştum. Ne müdür vardı ortada ne savcı. Çelik yelekli, kasklı askerler, polisler, özel tim her tarafı sarmıştı.

Bu ne demekti? Kaçırılmak ne demek?

Neden kaçırıldılar, kim kaçırıldı, nereye kaçırıldılar? Sür-gün-tecrit deniyormuş. Sürmüşler yani. Bir hapishaneden zorla, döverek-işkenceyle başka bir hapishaneye, hücrelere götürmüşler.

Devlet baş edemeyeceğini anlayınca kaçırmaya başlamış demek.

Biz; eşkiyalar adam kaçırır diye bilirdik. Daha küçük-ten öyle öğretmişlerdi bize. Yol kesenleri, fidye için adam kaçıranları eşkiya belledik bugüne kadar.

Ama devlet de adam kaçırmaya başlamış.

Devlet de eşkiyalığa soyunmuş.

İlk olmuyormuş bu. Ve her seferinde boyun eğen devlet olmuş. Demek ki bir ben değilmişim yüreği yanan. Daha kaç ananın yüreği yanmış, daha kaç ana benim gibi düşmüş yollara.

Nerede, ne yapıyorlar şimdi?

Belki de hücredeler tek başlarına. Belki hiç bitmeyen işkenceler altında hepsi.

Bir haber, bir ses duyabilmek için o hapishaneden o hapishaneye koştuk. Oğullarımız, kızlarımız nasıl, nerede, sorularını sorduk bütün analar. Neden kaçırdınız onları? Neden bir şey söylemiyorsunuz?

Cevap bile vermiyor sözde “koskoca” devlet. Kim aciz şimdi? Bütün bu yaptıklarıyla devlet değil mi?

Belli ki korkuyor. Belli ki çaresizliği onu pervasızlığa iten.

Biz; adam kaçırıp fidye isteyenleri, dağa çıkıp yol kesenleri eşkiya bilirdik.

Demek ki artık bu işi devlet yapıyor.

DEVLET EŞKİYALIK YAPIYOR

Düşündüm. Eşkiyalık sadece adam kaçırmak mıydı? Hayır. Dışlamaya, ayırmaya çalışmaksa niyeti, bu işe mektuplarla başlamamış mıydı zaten? Bugüne kadar aldığım mektupların içinde üstü karalanmayan tek bir mektup yoktu. Ne yazmış, ne söylemek istemiş... Anlaşılmaması için karalayanlar da bunlar değil miydi? Bizim yazdıklarımız da aynı şekilde karalanmış geçiyormuş ellerine.

Demek ki diğer bütün yasalar gibi “Haberleşme hakkı” da çoktan kağıt üzerinde unutulmuş.

Yasaların işlemediği bir devlet, devlet olur mu?

İşte burada başlıyor eşkiyalık. Ve devam ediyor.

Sonrasında çocuklarımızın bizler için hazırladığı hiçbir şey bizim elimize geçmez oluyor. Fakslar, telgraflar, kartlar devletin eşkiyalığına takılıyor.

Biz adam kaçırıp fidye isteyenleri, dağa çıkıp yol kesenleri eşkiya bilirdik. Bir şey daha vardı bilip de söyledikimiz: “EŞKİYA DÜNYAYA HÜKÜMDAR OLMAZ.”

Bu nedenle evlatlarımızın yanında olduk, yanında olmaya devam edeceğiz. Belki evlatlarımızı katledecekler,

belki bizler de en ağır işkencelerden geçeceğiz. Ama onurumuz ve namusumuzla, sevgimiz, bağlılığımızla biz hep eşkiyalığın karşısında olacağız.

BUNDAN SONRA DA TUTSAKLARIN YANINDA OLACAĞIZ

“Hapishane kapısının önünde toplandık. Büyük bir kalabalık vardı. Ziyarete gelmiş en az iki bin kişiydik. Ve öfkeliydik. Evet, çocuklarımızın açlık grevi nedeniyle 17 gündür aç olduğunu düşünen bizlerin yüreği yaralı ama öfkeliydi. Yetkililerle görüşmek istediğimizi söyledik ve bekledik. Ancak gelen giden yoktu. Hapishaneye askeri bir ambulans girmiş, merakımız giderek artmıştı. Bir süre sonra ambulans hapishaneden çıkıp önümüzden geçerken, herkes ambulansın yanında, önünde, arkasında toplandı. İçindekileri görmeye, yaşayıp yaşamadıklarını anlamaya çalıştık. Kimlerdi, durumları neydi, nereye gidiyorlardı?.. Kimse bir şey söylemiyordu. Merak, heyecan ve öfke birbirine karışmış ve giderek artmaya başlamıştı. Hapishane çıkışından sonra, birkaç kişi ambulansı izlemiş, hangi hastaneye gittiklerini öğrenmiştik. Bunu yaparken herkes kendi çocuğunun derdinde değildi. Merakımız ve kaygılarımız birleşmiş durumdaydı. En küçük bir haber duyan, bir diğer aileye bildiriyor; böylece kısa kısa gelişmeler ya da hapishaneden çıkan bir ambulansın hangi hastaneye gitmiş olduğunu hepimiz öğrenmiş oluyorduk.” (Tutsak Aileleri 12 Eylül ve TAYAD-Derleyen Gülten Şeşen, Haziran Yayınevi, sf. 56)

12 Eylül’ün karanlığında bunlar yaşandı. O günden bugüne onbinlercemizin kapısına dayandı zulüm bezirganları.

Bir gece yarısı ansızın evlatlarımızı, anne-babalarımı-

zı, eşlerimizi, kardeşlerimizi alıp götürdüler yanımızdan. O günden bugüne hapishaneler gerçeğiyle tanışanlarımızın sayısı durmadan çoğaldı. Bugüne kadar binlerce insan demir kapıların üst üste kapatıldığı, kör pencerelerin güneşi engellediği hapishanelerde hayatlarının en güzel yıllarını geçirmek zorunda bırakıldı.

Ve bugün onbinlerce tutsak var hapishanelerde. Aydınlar, bilimadamları, yurtseverler var. Halklarını ve vatanını çok seven devrimciler var.

Hapishaneler o günden bugüne onlarla anıldı. Zulüm yerleriydi hapishaneler.

Avukat ve ziyaret yasakları, işkenceleri, katliamlarıyla milyonlarcamızın beyninde yer etti.

Ne var ki, her biri direniş kalesi oldu tutsakların elinde.

Açlık grevleri, ölüm oruçları, barikat direnişleri, göğüs göğüse yaşanan çatışmalarıyla direniş mevzileri haline dönüştürüldü.

12 Eylül'de ilk buralardan başladı "Devrimciler Teslim Olmaz" haykırıları.

Tutsakların bedenlerinden başka hiçbir silahları yoktu. Falakası, kaba dayağı, işkencesi, baskı ve yasakları yıldırmadı onları. Kazanan devrimci tutsaklar oldu. Cunta "45 milyonu teslim alamadı". Türkiye halkları cuntayı yendi.

O günden bugüne adım adım örüldü direniş.

O günden bugüne pekçok şehit verildi.

Hapishaneleri, devrimcileri ve halkları teslim almanın birer aracı haline dönüştürmek isteyen devlet her saldırısında bir kez daha yenildi.

'84 Ölüm Orucu'nda Apo'ların elindeki bayrak '96 Ölüm Oruçları'nda Berdan'ların, İdil'lerin kararlığında

daha yükseklerle taşındı.

En son Ankara Ulucanlar'da yaratıldı direniş destanı.
“Öleceğiz ama asla teslim olmayacağız” inancı ve cüretiyle meydan okudu tutsaklar.

Bir direniş türküsüydü... Dilden dile söylendi.

Belki birçoğumuz uzağındaydık bu türkünün.

Belki birçoğumuz hiç duymadık. Ülkemiz hapishanelerinin gerçeğini görmedik, göremedik. Kendi halimizdeydik, işimizde gücümüzdeydik belki. Ekmek parası, çoluk çocuğumuzun okulu, odun-kömür derdindeydik. Ama bilemedik ekmek paramızın da, odun-kömür derdimizin, çocuğumuzun okul masraflarının da böyle böyle kazanılacağını. Direnerek, boyun eğmeyerek kazanılacağını çoğumuz anlayamadık.

Ta ki en yakınlarımızı demir kapıların, tel örgülerin ardında görene kadar.

Sonra düşündük.

Neden hapishanelerde sevdiklerimiz?

Neden kapılarımız kırıldı? Neden eşimizi, çocuğumuzu, annemizi, babamızı, oğlumuzu, kızımızı yerlerde sürükleyerek kan revan içinde bizden kopardılar?

Neden evlatlarımıza işkence yapıldı? Neden haftalar, aylar boyunca bizi çocuklarımızla görüştürmediler?

Neden açlık grevleri yaptı, ölüm oruçlarına yattı evlatlarımız?

“İşte böyle girdi yaşamımıza hapishaneler. Yüksekçe kuleleri, asık suratlı askerleri, tel örgüleri, insanlık dışı, vahşice saldırılarıyla hapishaneler gerçeğiyle tanıştık. Birbirlerinin varlığından bile haberi olmayan analar, babalar, eşler, kardeşler ve daha birçok acıları paylaşan insanlar bu sayede biraraya gelmiştik. İlk zamanlar tüm aileler birbirine karşı çekingendi. Ne yapılacağını kimse bilmiyor, her

kafadan bir ses çıkıyordu. Bazen de herkes kendi derdine çare bulmak için kişisel bir şey yapmaya, sağdan soldan eş-dost arayıp işini ayarlamaya, sorunu çözmeye çalışıyordu.” (Tutsak Aileleri 12 Eylül ve TAYAD- Derleyen Gülten Şeşen- Haziran Yayıncılık- sf. 12)

Çok geçmeden böyle süremeyeceğini gördük.

Devletin saldırıları bir günlük, bir haftalık, bir aylık değildi.

Evlatlarımız devletin teslim almaya yönelik saldırılarıyla karşı karşıyaydı. Ama teslim olmayacaklardı.

Bunu biliyorduk. Ve gurur duyuyorduk onlardan.

Bedel ödeyeceklerdi. Yenilmeyeceklerdi.

Ödenen bedel; onur ve namus mücadelesiydi.

Bu mücadelede yalnız değildi onlar. Hapishanelerde dövüşen yoksul gecekondu-lusu, işçisi, köylüsü, öğrencisiyle bütün Türkiye halklarıydı. Savunulan bizim, halkların onur ve namusuydu.

İşte biz de hapishane kapılarında ayrı ayrı bireysel çözüm yollarıyla evlatlarımıza destek olamayacağımızı gördük.

Biraraya geldik. Birleştik. Kendi örgütlülüğümüz olan TAYAD'ı yarattık.

O günden sonra TAYAD, gücümüz oldu.

Evlatlarımıza ses, soluk olabilmenin güvenini yaşadık.

Öleceklerdi belki ama yüreklerimizde evlatlarımızı mücadelemizde yalnız bırakmamanın huzuru olacaktı.

Bu güven ve huzurla geldik bugünlere.

Devlet bizlere de saldırdı.

Gördük ki devletin baskı ve yasakları yalnızca hapishanelerle sınırlı değilmiş.

Direndik. Sıkı sıkı kenetlendik birbirimize. Herkes

bizi beyaz başörtülerimizle “Tutsak Anaları” olarak tanıdı. Bu mücadelede biz de yerimizi aldık.

Onlar içeride direndi, biz dışarıda kavgalarını omuzladık.

Gördük ki el ele verdiğimizde devlet evlatlarımıza her istediğini yapamıyor. Biliyor ki onlara sahip çıkan tutsak aileleri var. Biliyor ki tutsak ailelerini yalnız bırakmayan halk var meydanlarda.

Bugün hapishanelerdeki evlatlarımızdan başımız dik, onur ve gururla söz ediyorsak, bunu yaratan tutsakların destansı direnişleri ve fedakarlıklarıdır.

Bugün devrimci tutsaklar Türkiye halklarının umudu olmaya devam ediyorsa, bunu yaratan tutsakların halk ve vatan sevgisidir. Bu sevgiyle ölüme yatanlardır onlar. Bu sevgiyle yağmur gibi yağın kurşunların altında halaya duranlardır.

Bir emektir bu.

Kan, can, ölüm pahasına yaratılan.

Şimdi yaratılan emeğe her zamankinden daha fazla sahip çıkmak ve büyütmek zamanıdır.

Bugün devletin saldırıları her geçen gün artıyor.

“Hücre tipi” hapishaneler açılıyor ülkemizin her tarafında.

Dün “Hücrelere Girmeyeceğiz Direneceğiz” şiarıyla şehitler verildi. Şimdi sayıları artacak belki. Ama yine girmeyecekler hücrelere. Yine ölümler pahasına direnecekler.

Çünkü cüretlerini şehit verdikleri yoldaşlarından alıyorlar.

Çünkü yiğitlik ve mertliklerini halklarından, bu topraklardan alıyorlar.

Onlar halka ve vatana karşı görevlerini seve seve ye-

rine getirdiler, getiriyorlar.

Bir avuç halk düşmanının karşısında emeğin, adaletin, geleceğin temsilcisi oldular.

Ne uzaklar bizden ne ayrı.

Devrimci tutsaklar, evlatlarımız bizler için direniyorlar.

Onların bu direnişlerini artık görmek ve duymak zamanıdır.

Unutmayalım ki tutsakları sahiplenmek, ekmeğimizi, hakkımızı, onurumuzu sahiplenmektir.

Devletin tutsakları teslim alma politikası yalnızca tutsaklara yönelik değildir. Aynı zamanda ekmeğimizi, onurumuzu teslim almak istiyorlar.

Eğer tutsakları teslim alabilirlerse halkı daha kolay dize getirebileceklerinin, istedikleri gibi sömürebileceklerinin hesaplarını yapıyorlar.

Hesaplarını boşa çıkartmak, tutsakları sahiplenmekten geçer.

Bugüne kadar hiçbir direnişte yalnız bırakmadık onları.

Bizden güç aldılar; onlardan güç aldık.

Gücümüz birlikteliğimiz, gücümüz örgütlülüğümüzdür; TAYAD'dır.

TAYAD; sen, ben, bizler yani hepimiz, bütün tutsak aileleridir.

Evlatlarımıza sahip çıkmak en büyük onurdur. Eşimize, annemize, babamıza, kardeşlerimize sahip çıkmak en büyük onurdur.

Onlara layık olalım.

Ne kadar yiğit ve cüretli evlatlarımız...

Gurur duyuyoruz.

Biliyoruz ki gurur duymak, bu cüreti her zaman gös-

terebilmek, kararlılığımızdır.

Baskılar, gözaltılar, hakaretler, insanlık dışı uygulamalar karşısında pes etmemek, benden bu kadar demeden yolumuza devam etmektir.

Bütün sevgimiz, bütün bağlılığımız ve vefamızla onların yanında olmaktır.

Devletin “oda tipi”, “beş yıldızlı otel” hapishaneleri koca bir yalandır.

Devletin yalanlarını ve niyetlerini dost-düşman herkese duyuralım.

Hücreler hiçbir insanın sessiz kalamayacağı insanlık dışı uygulamalardır.

Hücreler saldırısına karşı vakit varken bizler de bir araya gelelim. Örgütlülüğümüzü güçlendirelim.

TAYAD, senin, benim, bizim yani hepimizindir.

TAYAD’a sahip çıkalım. TAYAD’a sahip çıkmak ve büyütmek, evlatlarımızın onurlu-başeğmez direnişlerine sahip çıkmaktır.

Hiçbirimiz en sevdiklerimizin göz göre göre mezara konmasına sessiz kalamayız.

Eskişehir tabutluklarını kapattıran güç, evlatlarımızın ve tutsak ailelerinin ve halkın gücüdür.

Ölüme yatanların yanında ölüme yatarak gelenekler yarattık.

Bugün de hücreleri kapattırarak inanç ve kararlılığa sahibiz.

Bugün de “ Evlatlarımızı Öldürtmeyeceğiz”.

Yine hapishane önlerinde, sokaklarda, meydanlarda beyaz başörtülerimiz, kırmızı karanfillerimizle görecekler bizi.

Görecekler ve kanlı ellerini evlatlarımızın üzerinden çekmek zorunda kalacaklar.

Unutmayalım;

'96'da bizlerin sahiplenilen direnişleri olmasaydı ödenecek bedel çok daha fazla olacaktı.

Yeni katliamları engellemek de bizim elimizde.

Hapishanelerde yeni katliamlara izin vermeyelim.

Susmayalım.

Evlatlarımız Onurumuzdur.

TAYAD gücümüzdür.

Devrimci tutsakların direnişlerini ülkemizin her şehrine, her sokağına taşıyalım.

Yeryüzünde hiçbir kuvvet bizlerin haykırışlarını boğamaz.

Haykırışlarımız haklılığımızdır.

Haklılığımızdan aldığımız güç ve güvenle kazanacak, zulmü yeneceğiz.

